Ч. 53. Неділя 21 (8) марта 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З палати послів. — Політичне положене.

На вчерашнім засіданю палати послів предложено справоздане з комісиї войскової в справі континґенту рекрутів. Сказано там, що майже всі сторонництва піднесли конечности задержаня одноцїльности армії. Войскова комісия стверджує, що представительство народу нікони не приймило би полагодженя справи войскової в спосіб, який подавав би в сумнів одноцїльність армії. Вкінци порушено також зарядженє в послїднім часї задержанє під оружием взглядно покликанє під оружие резервістів до виїмкової служби. О скілько комісия жалїє над заграничною ситуациєю, котра оправдує подібні зарядженя і все ще висказує надію, що удасть ся удержати мир, о стілько узнає, що обовязком правительства було приготовити конечні средства войскові на всякий случай. Комісия висказує бажане, аби правительство по проясненю ситуациї не зволїкало з відосланем покликаних вояків до дому. Крім резолюциї пос. Штайнера комісия поручає ще до принятя резолюцию, взиваючу правительство, аби в часї мира і при теперішних великих концентрациях та на случай війни при доставах рільних плодів увзгляднювано рільничі орґанізациї.

По відчитаню того справоздання розпочала ся дискусия, в котрій між иншими забирав голос і мінїстер скарбу др. Білиньский, обговорюючи справу поголосок, що держава на случай війни забере з кас щадничих гроші. П. Мінїстер в спосіб як найбільше рішучий осудив ті поголоски і заявив, що **ніколи не може щось подібного стати ся, аби австрийске правительство простягало руку по чуже майно.** Вкладки в щадницях суть зовсїм безпечні і полишать ся безпечні і ненарушимі без огляду на те, чи буде війна чи мир.

Відтак в дальшій дискусиї забирав голос п. мінїстер оборони краєвої ґен. Ґеорґі і заперечив поголоскам о мобілїзациї.

По переведеній дискусиї і промовах ґенеральних бесїдників закон о континґентї рекрутів ухвалено 289 голосами против 103.

З черги прийшла на дневний порядок справа удержавнення ческих зелїзниць. По промовах пп. Сильвестра і дра Віттека, наради перервано.

При кінци засїданя відчитано інтерпеляцию п. Брайтера в справі мобілїзациї. На ту інтерпеляцию відповів п. Президент мінїстрів бар. Бінерт в слїдуючий спосіб: Супротив змісту інтерпеляциї пос. Брайтера позваляю собі вказати на заяву, яку мінїстер оборони краєвої зложив в войсковій комісиї вчера, а в палатї послів нинї. До тих заяв не можу нїчого додати, нїчого доповнити. Позволю собі замітити, що подані в інтерпеляциї п. Брайтера подробиці о войскових зарядженях не відповідають фактам.

Засїданє закрито і назначено слїдуюче на нинї рано.

Заходи держав коло мирного полагодженя сербско-австрийского спору тревають дальше, однако не довели ще до одноцїльного поступованя. Вчерашні віденьскі часописи підносять поправу в міжнароднім положеню і кажуть, що рішаючим в тій справі буде становище Сербії, яке она займе по заяві ґр. Форґача, якої надїють ся вже в найблизших днях слїдуючого тиждня.

З Льондона доносять, що тамошні політичні круги оцїнюють послїдну сербску ноту прихильнїйше як перше. Білгородске правительство не полишило без уваги ради держав. Уважають там неймовірним, аби Австро-Угорщина стреміла до війни. Який вид будуть мати дальші представленя Анґлїї, Франциї і Ро-

---

35)

Небезпечна тайна.

З анґлїйского — Чарльса Ріда.

(Дальше).

У полковника Клїффорда показала ся любов ближнього сильнїйша як упередженя. Та й він пішов на місце нещастя подивити ся, чи не міг би він чогось зробити для засипаних. Він відшукав надзирателя і довідав ся від него, що Бартлї казав вже поробити. Він від себе обіцяв дати робітникам занятим відкопуванем помешкане і стравунок. Від надзирателя довідав ся він, що вибух в копальни засипав сорок і семеро людий та що межи засипаними знаходить ся пан Гоп і панна Марійка Бартлї.... але по правдї — додав він — она вже так не називає ся тепер; она має бути донькою пана Гопа.

— А щож она має з нещастєм до дїла?

— На жаль, пане, і она там під землею.

— Нехай же її Господь Бог ратує! — відозвав ся полковник. — Така добра, така благородна людина, а готова ще смерти зажити.

— Таки так, пане, і то — він зачав тут говорити тихійше, — через чиюсь погану злобу. Вам, пане, можу то чей сказати — додав він, коли побачив, що полковника то налякало і зворушило. — Молода дївчина прийшла до мене до копальнї і сказала, що она донька пана Гопа.

— Он що!

— А відтак сказала, що її тата хотять убити в той спосіб, що висадять у воздух ту часть копальнї, котру він має оглядати. Підкупили якогось Бен Бернлїя, того злодюгу, котрого він відправив. То зробив якийсь чоловік, котрого она нам докладно описала — якийсь блїдий з чорними бровами в яснім одїню. Ми гадали, що она може помиляє ся або що ще буде могла остеречи п. Гопа. Та на жаль показало ся, що она добре підслухала і що вже не мала часу остеречи п. Гопа. Виконано замах... так страшний, який ледви чи хтось колись придумав.

Полковник Клїффорд зітхнув голосно, а відтак сказав:

— Передовсїм треба постарати ся о то, щоби вам той Бен Бернлї не втік.

— Ну, то чей ему не удасть ся, бо й він також засипаний — сказав на то надзиратель. А як би вийшов живцем, то не жде тут его нїчо доброго: з одної сторони закон, з другої лїнч.

— Головна річ в тім, — сказав полковник — щоби уратувати житє всїх инших. Господь Бог нехай нам в тім поможе.

По тім пішов полковник на стацию зелїзничу і замовив телеґрафічно всїлякої поживи та иних запасів, а вернувши домів, питав ся за Вальтером. Тут сказали ему, що Вальтер поїхав кудись верхом і казав, що не скорше верне аж о осьмій годинї вечером.

Вальтер Клїффорд поїхав був до готелю над озером, щоби там розвідати про нараменник і там довідав ся від господинї, що она як раз нинї вислала свого чоловіка з нараменником.

— По дурному стало ся! — сказав Вальтер — він не буде знати, кому віддати.

— Не журіть ся, пане — сказала она. — Мій Сам певно не віддасть нараменник тому, кому він не належить ся, будьте певні!

— А кому ж він віддасть, як гадаєте? — спитав Вальтер.

— Розуміє ся, що лиш тій панї, що тут була з вами.

— Шкода, що ви не задержали, аж я приїду.

— Було борше приїхати.

— Правду кажете — ну стало ся — сказав молодий мужчина. — Попасу коня і буду назад вертати.

Але він подумав собі, ще аж пізно верне домів і длятого вислав до Марійки Бартлї телеґраму, в котрій містили ся лиш отсї слова: „Властитель гостинниці з нараменником в дорозї до вас“. Більше бояв ся телеґрафувати. Пізнїйше сїв на коня і поїхав домів, де з тяжкою бідою станув якраз в пору, коли давали вечерю.

Він пішов був до своєї комнати, щоби перебрати ся, коли явив ся старий слуга Джон Бакер і сказав, що полковник хоче з ним зараз поговорити.

Вальтер по тім всїм, що стало ся, гадав, що батько буде его сварити і длятого сказав Бакерови: Скажи пану полковникови, що я чогось нездужаю а відтак принеси менї вечерю.

— Нї, пане Вальтер, так не робіть — ска-

сиі в Білгороді, не есть ще порішене. Також не порішено, чи стане ся то перед врученєм нової австрийскої ноти в Білгороді, чи потім. Заявляють, що анґлійска і російска відповідь Австро Угорщині в справі австрийско турецкої угоди есть в дійстности рівнозвучна.

З анґлійских кругів доносять до Vossische Ztg., що Анґлія повідомить держави підписані на берлиньскім договорі, що на проґрамі конференциї можуть бути уміщені лише такі справи, котрі вже полагоджені або дозріли до полагодженя. І так: 1) анексию узнає Анґлія справою полагодженою; 2) справу независимости Болгариї справою зрілою до полагодженя, а 3) так само справу зміни артикулу XXIX берлиньского договору, дотикаючого управильненя надбережних портових відносин Чорногори. Натомість справа сербска не може прийти ніяким чином на проґраму конференциї.

Новинки.

Львів, дня 20-го марта 1909

— **Краєва Рада шкільна** затвердила о. В. Наславского, дійстного учителя гр. кат. реліґії в ґімназиї з польского, мовою викладовою в Перемишли і о. Йосифа Застирця, учителя гр. кат. реліґії в ґімназиї ім. Франц Йосифа І в Тернополи в званю учительскім і надала їм титул професора.

— **Переполох ізза війни.** У страха очи великі, а звістно, що перепуджені люди видять навіть то, чого в дійстности нема. Можливість війни так декотрим людем попереверта̄ла в голові, що їм стають вже перед очима воєнні часи з давно минувших віків, коли то ділили ся грабежі і накладано на людий всілякі контрибуциї або таки силоміць забирано приватне майно. Не диниця, що з того переполоху користають тепер всілякі дурисьвіти і виманюють від найбіднійших людий їх послідний тяжко заощаджений гріш. А таке діє ся не лиш у нас, але й по инших краях. З Праги доносять, що в цілій Чехії люди затрівожені війною виймають гроші з кас ощадностий. То само діяло ся в послідних днях і в Чернівцях, де люди так само кинули ся були до тамошної каси ощадности, але превидент краю бар. Бляйлебен видав успокоюючу заяву і рун вже ослаб.

Про ориґінальний переполох серед буковиньского селяньства доносять нині з Черновець. Коло Мегаля на Буковині перейшло вчерашної ночи 6 козаків на конях. Люди гадали, що то вже іде російске войско але показало ся, що то були російскі дезертири, котрих опісля жандармерия арештувала.

— **Дрібні вісти.** Збори основателів „Міщаньского союза“ у Львові відбудуть ся завтра в льокали „Тов-а для розвою рускої штуки“ (дім „Просьвіти“ І пов.) о 11 год. перед полуднем. — Угорско галицке тов. для промислу деревного, котре мало свою філію в Хodoрові, збанкротувало. — В ґуберніях бесарабській і херсоньській в Росиї настала велика повінь. Кишинів есть зовсім відтятий; від трох днів не прийшла звідтам почта до Петербурга. Рух почтовий на лініях Одеса Николаїв і Одеса-Кишинів і на лінії дунайскій зовсім перерваний. — Валерия Древнякова, ґардеробяна міского театру, літ 39, відобрала собі житє в приступі меляхнолії через повішеня. — Розправу против М Січиньского, яка мала відбути ся дня 24 с. м. відложено на пізнійше а то длятого, що акти цілої справи вислано до найвисшого трибуналу у Відни в внесенем оборонців, о визначене до розправи позальвівского суду. З тої причини розправа буде могла відбути ся аж в початком цьвітня. — В переході з ул. Зеленої на Стежкову згублено золотий годинник в довгим ланцушком вартости 200 К. — Петербурзка поліция викрила тайний магазин оружия, в котрім знайшла 40 револьверів і 3000 набоїв. Арештовано богато осіб.

— **Із Скалата** доносять: Загальні збори філії „Руского тов. педаґоґічного“ в Скалаті відбудуть ся дня 25 с. м. о год. 2 по полудни в сали Кредитового товариства в Скалаті з таким порядком: 1) Звіт уступаючого виділу, 2) вибір нового виділу, 3) внесеня членів. — За виділ: Чачковский.

† **Померли:** О. Іван Мартинюк Лотоцкий, парох Синькова, упокоїв ся у Львові дня 19 с. м. в 52 р. житя а 22 сьвященьства. — Казимир Пастернак, артист міского театру, помер у Львові в 51 р. житя.

— **Репертуар руского театру в Самборі.** (Саля „Сокола“. Початок точно о $7^1/_2$ год. вечером).

В неділю, дня 21 с. м. послідне представленє „Марійка“, народний образ зі співами в 5 діях Мрштіка.

— **Великопостні науки реколекцийні** для всіх станів відбудуть ся в Преображеньскій церкві в днях від 21. до 27. марта с. р. в отсім порядку: 21. марта в неділю: 4. год. по пол. Вечірня, вступна наука, котру виголосить Преосьвященний Митрополит кир Андрей Шептицкий, акафист, І. рекол. наука, благословене Сьвятійшими Тайнами. 22., 23., 24., 25. і 26. марта: о $6^1/_2$ год. веч. молебен до Пресв. Богородиці (24. марта утреня з поклонами), реколекцийні науки, благословене Сьв. Тайнами. 27. марта: о $6^1/_2$ год. веч. велика Вечірня, послідна реколекцийна наука і благословене Сьв. Тайнами. Сьв. сповідь 26. і 27. марта в пятницю і суботу від 4. год. по пол. почавши.

Всячина

для науки і забави.

— **Дещо про ухо.** (І). Ухо есть попри око найважнійшим знарядом наших змислів; оно помагає нам відчувати голос; каже нам, де ми і що з нами діє ся, в такім случаю, коли нам того инші змисли не можуть сказати і остерігає нас перед небезпечностию, заким ще єї побачимо. Але бодай чи не найважнійшу ролю грає ухо в мові. Хто з роду глухий, той і конче мусить бути німий. Учимо ся говорити в той спосіб, що око дивить ся, як губи складають ся, але ухо ловить звуки а відтак допильновує, щоби наші губи точно так складали ся, як того вимагає ухо, наслухуючи, чи губи видають той сам голос. Звістно загально, що хто хоче научити ся добре співати, мусить мати не лиш відповідний до того голос (знаряди викликуючі голос), але й добрий слух. Діти, що мають слабий слух, учать ся лиш з трудом говорити. Буває нераз, що дитина й до четвертого або пятого року не го-

---

зав на то старий слуга. — Не бійте ся, що полковник буде на вас сварити, або що буде виговорювати на вашого ангелика; то все вже минуло. Від коли ви поїхали, стали ся всілякі важні річи і длятого раджу вам піти як найскорше до пана полковника, нехай він вам все розповість. Можу вам лиш тілько зарадити, що ваша мила не називає ся Марійка Бартлі, лиш есть донькою пана Гопа.

— Не може бути?! — крикнув Вальтер здивований.

— Нема й сумніву о тім — відповів старий; — мені здає ся також, що вже й показало ся, як стоїть ваше діло і молодої дами. Але то нічого не вадить, бо пан полковник просто одушевляє ся панною Марійкою. Як то до того прийшло, не умію сказати, досить, що пан полковник сказав нині до мене, що другої такої дівчини як панна Марійка нема в цілій Анґлиї... нема в ній ані каплі Бартліївої крови.

— Так направду говорив? — відозвав ся Вальтер. — Коли так, то біжу зараз до него. Отже то мав він мені сказати?

— Ні, не то — сказав Джон Бакер поважно.

— А щож? — спитав Вальтер.

— Щось дуже сумного.

— Щось сумного! — повторив Вальтер здивований.

— Так, мій пане — сказав Бакер — то щось так сумного, що він не хоче, щоби хтось з нас вам розповів, лиш таки він сам. Послухайтеж, підіть до свого батька, він найліпший приятель.

Вальтер послухав і пішов а полковник стоячи коло печи, повитав єго з витягненими руками.

— Синоньку мій! — відозвав ся полковник.

— Любий тату! Що стало ся? — спитав Вальтер.

— То ти нічого не чув?

— Джон лиш сказав, що мені грозить якесь нещастє і що ви станете мені в помочи.

— Ага, то він вже щось тобі зрадив. Коби я так був передтим знав, що тота дівчина не донька Бартлія лиш Гопа! Але що вже тепер о тім говорити, коли тепер, хто знає, чи вже колись побачимо єї лично, чи вчуємо єї голос.

— Тату! — перебив єму Вальтер дрожачим голосом — кажіть же, що такого стало ся!

— Тож послухай. В копальни вугля настав вибух, страшний вибух. Входовий закіп засипало і поки що не можна добути ся до середини а там засипаним людем грозить смерть. Всі кажуть, що від самого вибуху могло лиш мало з них, що там були, потерпіти; але при таких вибухах роблять ся троячі ґази а від них можуть там всі подушити ся.

— То страшно — сказав на то Вальтер і для Бартлія і для бідних копальників велике нещастє.

— Кажуть — розповідав полковник дальше, — що то якийсь конкурент чи особистий ворог найняв якогось падлюку, щоби той висадив динамітом ту часть копальні, котру Гоп оглядав.

— Боже сьвятий! — сказав Вальтер — хибаж міг знайти ся такий падлюка? Бідний, добрий Гоп! Хто би то міг був погадати, щоби він мав хоч би лиш одного ворога!

— На тім ще не конець — говорив полковник дальше. — Здає ся, що єго донька підслухала, як один падлюка підкуплював другого і побігла зараз до копальні, післала кількох робітників за тим, що намовив а відтак сама спустила ся до копальні, щоби ратувати батька.

Вальтер лиш зітхнув глубоко і дрожав на цілім тілі.

— Від тої пори вже єї ніхто не видів — додав полковник і спустив голову в долину, а відтак коли Вальтер знов зітхнув глубоко, сказав ще: Прийшла за пізно, щоби виратувати батька, але саме в пору, щоби з ним єго судьбу поділити.

Вальтер повалив ся на найблизше крісло а лице молодого чоловіка поблідло як у трупа і губи посиніли.

Полковник побіг до дверий і зачав кликати на поміч. В тій хвили вбігли до комнати старий Джон, панна Мільтон і Юлія Кліффорд та поприносили етеру, оцту, францускої горівки і других тим побідних ліків, щоби відтерти Вальтера. Показало ся однак, що він не зімлів, лиш був дуже зворушений.

Поволи кров вступала знов в єго лице і губи, підчас коли в очах пробивав ся великий перестрах. Заплакані женщини а навіть і сам відважний полковник споглядали з обавою на Вальтера, як він поволи приходив до притомности.

— Не трать відваги! — відозвав ся полковник; покажи, що в тебе справедшна воєцка дитина. Навіть Бартлі показав, що він мужчина, казав спровадити другу льокомобілю і найняв богато робітників, щоби новий закіп докінчити і старий розкопати.

— Нехай Бог єго за то благословить! — сказав Вальтер.

— Та й я покликав сюди одного досьвідного інжиніра та постарав ся о то, на що цивілісти не зважають, о шатра і потрібний провіянт. Виставлю цілу армію робітників; нехай ніхто не скаже, що я не зробив всього, щоби уратувати житє тої бідної молодої дівчини, котру ти полюбив.

— Бідна молода дівчина! — відозвав ся Вальтер і схопив ся. — Пустіть мене, нехай стану до роботи попереду всіх робітників. Молода дівчина! Господи, то моя жінка!

(Дальше буде).

ворить, а родичі гадають, що оно бідненьке буде вже на ціле житє німе; тимчасом у такої дитини буває звичайно лиш слух ослаблений, але з літами він стає сильнійший і дитина зачинає говорити. Иноді буває й так, що дитина возьме ся вже говорити, а нараз перестає добре вимавляти або таки й перестає говорити, бо єї слух ослаб.

Чуємо ухом в той спосіб, що филї звукові, які несуть ся воздухом, доходять через провід слуховий до так званого тарабанчика і порушують єго а він знов порушує кісточки слухові, котрі передають той рух дальше до т. зв. перевойника або лябіринту, де знов в т. зв. слимаку єсть прилад Кортї'го, котрий ловить той переданий єму знадворку рух та несе до великого мозку, тих єго частий, що з боків і в котрих чувство слуху приходить до сьвідомости чоловіка. Всї тоті части знаряду слухового мають тим більше для слуху значінє, чим близше они до нерву слухового. Коли тарабанчик заслабне, то чоловік може ще чути, що слух єго лиш мало ослаблений; коли же заслабнуть кісточки слухові, то чоловік вже добре приглухає; коли же завойник ослабне, то чоловік дуже сильно приглухає або таки й зовсім глухне.

Требаж дальше знати, що всї части перевойника, котрий складає ся з присінка, трох луковатих проводів і слимака, виповнює теч або т. з. перевойникова або лябиринтова водиця, в котрій суть занурені кінчики нерву слухового. Отже коли филї слухові рушать тарабанчик і він задрожить, то рушить т. зв. молоточок (першу кісточку слухову) прирослий до него державком; молоточк рушит своїм обушком ковальце (другу кісточку слухову); ковальце передасть рух на зеренце або кісточку Сильвія (трету кісточку слухову) а зеренце рушить стременце (четверту слухову). Стременце єсть приросле до оболони т. зв. овального віконця в перевойнику і тота оболонка рушить водицю а той рух перейде на кінчики нерва слухового і на прилад Кортї'го та викликує, як вже сказано, в мозку нашім сьвідомість слуху.

— Знов бальоном до північного бігуна. Анґлїйский інжинїр Вельман постановив піти слїдом шведского інжинїра Андре і наміряє полетїти бальоном до північного бігуна. Щоби же єго не стрітила така сама судьба, як єго попередника, то він постановив лиш полетїти до бігуна і звідтам назад вернути тою самою дорогою, а не летїти десь на Сибір в краї зовсім пусті або й межи зовсім неуцивілїзовані народи. Розуміє ся, що до сеї подорожи ужиє він бальона до кермованя, якого Андре ще не знав, отже може й бути, що єму і удасть ся подорож до бігуна, котру думає відбути лїтом з Даньских островів. Бальон Вельмана, котрий тамтого тиждня виставлено в Льондонї на межинародній аеронавтичній виставі, єсть 182 стіп довгий, а в промірі має 52 стіп; містота єго виносить 7800 граних метрів, а ґаз в нїм може вистати на 40 днів.

Вельман має надію, що серед догідних обставин буде міг до трох днів залетїти з даньских островів до бігуна і звідтам назад вернути, бо єго бальон єсть в силї зробити 2000 миль Він вибере ся на згадані острови з провіянтом, котрий би вистав на вісім місяців і забере з собою пси і сани, при помочи котрих буде міг побороти всї трудности.

— Свої і чужі дикуни. Аж не хоче ся вірити, щоби нинї, хоч би навіть і в Росиї, де, як звістно, народна просьвіта стоїть ще на дуже низькім степени, були так темні люди, як ось показує слїдуюча істория, котру передає київска „Рада“:

В місцевости Болхові відбув ся недавно тому суд над — свинею. Якісь пройдисьвіти пустили серед Болоховців чутку, що нїби якась „відьма“ лякає по ночи людий по улицях. Коли одного разу трох паробчаків вертало в ночи домів, причепила ся їх якась свиня. Хлопцї кинулись втїкати, думаючи, що то „відьма“. На їх крик збігли ся люди, зловили свиню і почали єї судити, щоб провчити „перевертня“. Вирізали їй кусники шкіри та відрізали уха і хвіст. Тодї, привязавши за ногу до кілка, почали дожидати ранку, щоби побачити, як свиня переверне ся в жінку. Настав ранок, а свиня остала ся свинею. Вкінци прийшов хазяїн свинї і подав жалобу на „суднїв“ за збитки, яких они наробили єму своїм „судом“.

Не так сьмішно представляє ся слїдуюча істория. Але за то походить она з Африки із сторін, де ще не перевели ся „людоїди“. На стациї Ірінґа в нїмецкій всхідній Африцї відбув ся трохи вже давнїйше також суд, але там судили знахора і чародія Малюканзі і десять єго товаришів, котрі хитрим способом заманювали до себе таки своїх земляків, мужчин і жінок і ловили їх або виманювали від них дїти, котрим смерть робили а відтак споживали їх тїло. Особливим присмаком для них були малі дїти, котрих они уміли вимантити від материй так, що матері самі їх приносили. Спілка людоїдів збирала ся на означенім місци а скоро Малюканзі убив яку дитину, приносив зараз до них трупа а они роздирали єго, пили кров а тїло таки сире їли. В тім пирі брали всї участь без взгляду на то, чи то була рідна дитина, чи брат або сестра, стрийко або вуйко. Голову діставав сам „чародій“, щоби в лобинї з неї робити опісля отрую для нових жертв. Жінки людоїдки хвалили собі особливо мясо з малих дїтий і казали, що оно таке „дуже делїкатне і смачне“. Навіть дїтем, що помагали при таких пирах, давано по куснику тїла їх ровесників.

— Помагає.

Перший приятель: Скажи менї так по правдї, мій друже, чи той новий лік на гостецъ, який ти винайшов, помагає дійстно?

Другий приятель: А вжеж, що помагає, ще й як!.. Тепер маю вже каменичку та й двайцять тисячів корон до того.

Телеґрами.

Відень 20 марта. Правительство предложило проект закона піднисшаючого вільну від екзекуциї часть платнї з 1600 К на 2000 К, взглядно з 1000 на 1200 і мотивував то дорожнею. Палата приступила до дальшої розправи над удержавненєм зелїзниць. Промавляв насамперед п. Заруба.

Відень 20 марта. Президия руского клюбу оголошує в комунїкатї, що пос. Трильовский виступив з клюбу.

Петербург 20 марта. Аґентия телеґрафічна доносить з Тебріс, що войска в Бахшах збунтували ся против шаха і мінїстра війни.

Стамбул 20 марта. Альбанцї з ріжних повітів з над сербскої і чорногорскої границї зажадали телеґрафічно від Порти оружия в цїли оборони.

Петербург 20 марта. Посол до хорватского сойму, Стефан Радіч виголосив відчит, на котрий прибули посли до Думи, полїтики і богато висших урядників. Радіч хвалив положенє полудневих Славян в Австриї, де і всї тїшать ся свободою. Хорвати з вдоволенєм повитали анексию Босни і Герцеґовини, котра була управнена, слушна і конечна. Краї ті мають тепер запоруку культурного поступу. Відчит той зробив велике вражінє, серед котрого ґр. Бобрїньский заявив, що противить ся висказам Радіча, однак присутні приплеснули Радічеви. Подія та зробила велике вражінє. Праса мовчить о нїм зовсім.

Господарство, промисл і торговля

Цїна збіжа у Львові.

дня 19 марта:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	12 20	до	12 50
Жито	9·30	до	9 60
Овес	8·20	до	8 50
Ячмінь пашний	7·50	до	7·80
Ячмінь броварний	7·80	до	8·50
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	8·50	до	11·50
Вика	9·—	до	9·50
Бобик	8·—	до	8·30
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	75·—	до	85·—
Конюшина біла	35·—	до	55·—
Конюшина шведска	70·—	до	85·—
Тимотка	26·—	до	32·—

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).